



שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

מגילה - כ"ב

1. קריאת ראש חדש - מספר הפסוקים: צא את בני ישראל [8] וביום השבת [2] ובראשי חדשכם [5] כיצד מתחלקת בין הקרואים? אין לומר - שהראשון והשני יקראו 3 פסוקים, כיון שישאר 2 פסוקים בענין. ואין משיירין בפרשה פחות משלושה. ואין לומר - שהראשון והשני יקראו 4 פסוקים כיון שאם השלישי יקרא 2 פסוקים של 'ביום השבת' ורק אחד של 'ובראשי חדשכם' - אין מתחילין בפרשה וקוראים בה פחות מ-3 פסוקים. ואם יקרא 3 ממנה לאחרון ישאר רק 2 פסוקים. **למסקנת הגמרא:** תלוי במחלוקת. לרב העולה השני דולג לאחור ומתחיל מהפסוק השלישי, ולשמואל פוסק, העולה הראשון קורא 2.5 והעולה השני מתחיל מאמצע הפסוק השלישי.
2. פרשת בראשית במעמדות - 5 פסוקים לשני קרואים. לרב דולג לשמואל פוסק, מדוע לא אמר אחד מהשני? רב: לא פוסקים פסוק שמשה רבינו לא פסקו לשתים. ושמואל סבר שכשאי אפשר בדרך אחרת מותר לפסוק, כמו שהתיר ר' חנינא לפסוק עבור תשב"ר שעשויון להתלמד שאי אפשר בדרך אחרת ללמדם. **שמואל:** לא חוזר לאחוריו, שהמאחרים או המקדימים לצאת יסיקו לפי החשבון שמונת לקרוא 2 פסוקים. **אמנם מצינו ברייתא** - שבפרשה של 5 פסוקים בדיעבד אם קרא הראשון 3, השני יקרא פסוק נוסף מפרשה אחרת ולדעת ה"ש אומרים [שהלכה כמותם] 3 פסוקים נוספים מפרשה אחרת ולא אמרו דולג או פוסק כיון שיש אפשרות לקרוא מפרשה אחרת.
3. כשם שאין מתחילים בפרשה פחות מ-3 פסוקים [משום הנכנסים] כך אין משיירין פחות מ-3 [משום היוצאים], מה ההו"א שלא נחשוש ליוצאים? הו"א שמאחרים זה דבר מצוי, אבל יוצאים מביהכ"ס באמצע הקריאה אינו שכיח ואין לחשוש. קמ"ל שחוששים ליוצאים. ונתנא קמא - חשש רק ליוצאים אבל לא לנכנסים, כיון שהמאחר ישאל מדוע הראשון לא קרא 3 ויענו לו שקרא גם מפרשה אחרת. אבל היוצא אין לו את מי לשאול.
4. כמה קרואים יש בתענית ציבור? **נסתפקה הגמ'** האם 3 כיון שאין בו קרבן מוסף, או 4 כיון שיש בו 'מוסף תפילה' - עננו'. להו"א רצו לפשוט מכך שרב כשנזדמן לבלב בירך רק לפני קריאתו ומכך שלא בירך לאחריו משמע שרב ה'ישראל' לא היה אחרון משמע שיש 4. **ונדחה:** ששם, רב קרא עלית כהן כיון שהיה גדול וחשוב בדורו, וכמו רב הונא שהיה קורא 'כהן' כיון שאפילו רב אמי ורב אסי הכהנים החשובים של ארץ ישראל היו כפופים לו. **ומה שמצינו** שרב היה מכבד את שמואל [שהיה כהן], זה דווקא בפניו אבל שלא בפניו כמותו מקום שנזדמן הניח רב שיכבדוהו ככהן, מפני ששמואל גם היה כפוף לרב. אמנם אין להוכיח שרב קרא 'כהן' מכך שבירך לפניו שיתכן שהיה זה לאחר התקנה שכולם יברכו לפניו [ולאחריה לא תקנו שם כיון שהיו רק מאחרים אבל לא יוצאים]. **למסקנא:** מוכיחים מברייתא שמפורש בה שקוראים 3, **ורב אשי חלק:** וטען שמה ששינונו זה הכלל כל יום וכו' הכלל בא לרבות שאף בתענית ציבור ובתשעה באב קוראים 4. **ודחתה הגמרא:** שאם כדבריו משנתנו לא תתיישב כדעת אף אחד מהתנאים שהביאו דעתם לענין תשעה באב, אלא 'זה הכלל' בא שוב ללמד 'ר"ח ומועד'. ואע"פ שהמשנה מנתה אותם בפירושו, מה שהביאה המשנה את הכלל לומר: שכל יום שעודף על חבירו בדבר מסוים נוסף לו עולה לתורה: יום רגיל - 3, ר"ח ומועד שיש מוסף - 4. יו"ט עם איסור מלאכה - 5. יוה"כ ענוש כרת - 6. שבת ענוש סקילה החמורה - 7.
5. רב שהזדמן לבלב לא נפל על אפיו. מדוע?
 - א. רצפת אבנים הייתה שם ולמדנו שאסור משום 'ואבן משכית' ורק בביהמ"ק מותר להשתחוות על רצפת אבן. והטעם שכולם השתחוו - כיון שהם היו על האדמה ורב לא הלך למקומם כדי שלא להטריחם לקום מפניו.
 - ב. רב היה רגיל להשתחוות בפישוט ידיים ורגלים וכדעת עולא שאיסור אבן משכית רק בפישוט ידיים ורגלים, משא"כ שאר הציבור היו נופלים על פניהם שלא בפישוט והיו מותרים ע"ג אבן.
 - ג. רב סבר כר' אליעזר שאדם חשוב אינו רשאי ליפול על פניו אא"כ בטוח שיענה. והראיה מיהושע שאמר לו ה' למה זה אתה נופל וכו'. **עוד למדנו:** קידה - על אפים. כריעה - על הברכים. השתחויה - בפישוט ונלמד מפסוקים. **לוי** - הראה לפני רבי כיצד עושים קידה 'ונעשה צולע' והיה זה הזמן והדרך שהגיע לו העונש על כך שהטיח דברים כלפי מעלה. **ר' חייא בר אבין** סיפר, שאביו ורבא בתחנון היו נופלים על פניהם אך הטו קצת על צדם.